

det glæder mig, at det vist egentlig er sket paa tværs af den højtærede Ministers Anskuelse. Det glæder mig, at den højtærede Minister i saa Henseende ser rigtigt og korrekt paa Sagen, da der saa dog maaske kunde være en svag Mulighed for at faa denne Plet taget bort. Dette er i alt Fald af de Ting, som Lovgivningsmagten ikke godt kan forsvare: at gøre aabenbar og ubestridelig Uret imod nogle enkelte Statsborgere, uden at de have begaaet det fjerneste Fejltrin eller den fjerneste Ulovlighed. Det er jo dog fuldkomment lovligt at slaa sig sammen i Andelsforetagender eller Aktieselskaber, og der er ikke den fjerneste Grund til at straffe en saadan Sammenslutning derved, at man lægger en Ekstraskat, en fuldstændig reel Dobbeltbeskatning paa den Slags Virksomhed, naar Talen er om Skat til Staten. Noget ganske andet er det, naar Talen er om kommunal Skat, saa er man nødt til at taale Dobbeltbeskatning paa Aktieselskaber, fordi det ikke kan ændres. Men der burde sikkert fra det høje Landstings Side ikke være gjort Forandring paa dette Punkt, og jeg vil meget indtrængende henstille, om man dog ikke endnu i den 11te Time skulde forsøge denne lille Forandring gennemført. Man kan saa meget roligere gøre det, som den højtærede Minister jo har udtalt baade i det andet Ting og her, at det Beløb, som denne aldeles uretfærdige og irrationelle Beskatning vil tilføre Statskassen, for saa vidt er en Bagatel, en halvandet Hundrede eller et Par Hundrede Tusind Kroner.

I øvrigt maa jeg erkende, at naar vi overhovedet skulle have Formue- og Indkomstskat i den Form, som den paagældende Lov gaar ud paa, og som der jo ikke er den fjerneste Sandsynlighed for nu at komme bort fra, uanset, at denne Beskatningsmaade fremdeles staar for mig og vistnok ogsaa vil komme til at staa for den almindelige Befolkning, naar den først er gennemført i Praksis, som den uheldigste og ubehageligste og mest generende Beskatningsform, der overhovedet eksisterer, saa har jeg ellers ikke noget væsentligt at indvende imod den Affattelse, som dette Lovforslag nu har faaet. Man maa jo finde sig i, hvad man ikke kan undgaa. Jeg anser og har altid anset det for en Urimelighed at gaa til en saa vidtløftig Ordning for Skatteopkrævningen, som her er Tale om, og som er nødvendig, naar man vil benytte Systemet. Men naar man ikke kan forhindre det, maa man, som sagt, finde sig i det.

Der blev af den sidste ærede Taler fremsat en Ytring, som jeg ikke tror, jeg har hørt før, men som jeg erkender er rigtig. Det ærede Medlem for Vejle Amts 1ste Valgkreds (Ousen) sagde med Hensyn til Spørgsmaalet om Selvangivelse, at det vilde have været mere korrekt at paalægge Befolkningen Selvangivelsespligt med Hensyn til Formuen end med Hensyn til Indtægten, fordi det er langt lettere for de fleste at angive nogenlunde korrekt deres Formue, end det er at angive Indtægten. Deri har det ærede Medlem vistnok Ret. Jeg tror, at i alt Fald for Landbefolkningens Vedkommende er det ubestrideligt saa, at enhver vil lettere kunne opgøre nogenlunde samvittighedsfuldt og korrekt, hvor stor hans Formue er, end han vil kunne opgøre, hvor stor hans aarlige Indtægt er, fordi der vel sagtens vil gaa Generationer hen, inden Befolkningen, i det mindste paa Landet, opdrages til at forstaa, at det er en skattepligtig Indtægt at hente en Kurv Æg ind fra Hønsehuset og spise dem eller at bringe saa og saa mange Sække Korn til Mølle og faa det formalet og senere bage Brød af det, og at det er en skattepligtig Indtægt at tage en Spand Mælk fra Kostalden og bruge den i Huset. Den Slags Ting ville Folk ikke kunne forstaa, forinden de opdrages dertil, og det er dog Lovens Mening og Lovens Princip, at alle den Slags Ting ere Indtægter, som komme ind under Indkomstbeskatningen, og som Følge deraf skal angives og beskattes. Jeg kan derfor godt erkende, at det ærede Medlem for Vejle Amts 1ste Valgkreds havde Ret i sin Betragtning, at det vilde have været heldigere at gøre Formuens Størrelse til Genstand for tvungen Selvangivelse end Indtægten. Naar man imidlertid fra mange Sider, ogsaa fra min Side for øvrigt, har gjort Indsigelse mod at gøre Formuen til Genstand for tvungen Selvangivelse, saa er det, fordi man har intet Eksempel nogetsteds paa, at man overhovedet har turdet gøre Forsøg paa at indføre en saadan tvungen Selvangivelse. Det er det, der for mig har været det afskrækkende. Men rent praktisk set tror jeg, at det havde været rigtigt, om man havde fritaget Indtægten og paalagt Formuen den tvungne Angivelse.

Med Hensyn til det andet Forslag, Ejendomsskylden, er jeg ligeledes i Overensstemmelse med Finansministeren, naar jeg maa beklage, at man i Landstinget i dette Forslags § 2, 1ste Stykke, har indsat en Bestemmelse om, at Besætning og Inventar skal være skattefrie, skal fraregnes